

# מסכת עירובין

## פרק ח

**א.** **כַּיִצְדָּק מִשְׁתְּפָכִין בַּתְּחוּמֵינוּ?** מוניכ את ה'ח'ב'ית ואומר, **הֲרֵי זֶה לְכָל בָּנֵי עִירִי,** ל'כָל מַי שִׁילֵה לְבֵית הַאֲכָל אֹו לְבֵית הַמְּשֻׁתָּה. **וְכָל שְׁקָבָל עַלְיוֹ מִבָּעוֹד יוֹם, מִפְּרָט.** **מִשְׁתְּפָחָשָׂה, אָסּוֹר, שָׁאַיִן מַעֲרָבִין מִשְׁתְּפָחָשָׂה:**

**ב.** **כַּמָּה הוּא שְׁעוֹרוֹ, מִזּוֹן שְׁתִּי סְעוּדוֹת לְכָל אָחָד.** מזוננו לחול ולא לשבת, דבורי רבוי מאיר. רבבי יהודא אומר, לשבת ולא לחול. זהה זהה מתפוגין לחול. רבבי יוחנן בן ברוקה אומר, מכבר בפנדיוון, מארבע שאין בסלע. רבבי שמעון אומר, שתמי ידות לככ'ր משלא'ן לקב. חזיה לבית המגעה, וחצאי חזיה לפסל את הגויה:

**ג.** **אֲנָשֵׁי חָצֵר וְאֲנָשֵׁי מַרְפֵּסָת שְׁשָׁכָחוּ וְלֹא עָרְבוּ, כָּל שְׁאַבּוֹה עַשְׂרָה טְפַחִים, לְמַרְפֵּסָת.** פחות מכאן, לחצר. חליטת הבור והסלע, גבוזים עשרה טפחים, למרפסת. פחות מכאן, לחצר. בפה דברים אמרים, בסמוכה. אבל במלגת, אפלו גבואה עשרה טפחים, לחצר. ואיזו היא סמוכה, כל שאינה רחוקה ארבעה טפחים:

**ד.** הנזקן את ערובו בבית שער, אכסדרה ומרפסת, איןו ערוב. והדר שם, איןו אסיר עליו. בבית הפקיד ובבית הקבר ובבית העצים ובבית האוצרות, הרי זה עروب. והדר שם, אסיר עליו. רבי יהודה אומר, אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית, איןו אסיר עליו:

**ה.** המגיח ביתו והלך לשבות העיר אחרת, אחד נكري ואחד ישראיל, הרי זה אסיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, איןו אסיר. רבי יוסי אומר, נكري אסיר, ישראיל אין אסיר, שאין לך ישראיל לבא בשכנת. רבי שמואל אסיר, אפילו הגיח ביתו והלך לשבות אצל באותה העיר, איןו אסיר, שכבר הסיע מלבו:

**ו.** בור שני شيء חיצרות, אין ממלאין מפneo בשכנת, אלא אם כן עשו לו מהאה גבוק עשרה טפחים בין מלמעלה, בין מלמטה, בין מתוך אגנו. רבנן שמואל בן גמליאל אומר, בית שמאי אומרים, מלמטה. ובית הלל אומרים, מלמעלה. אמר רבי יהודה, לא תהא מלמטה. ובית הלל אומרים, מלמעלה. מה מהאה גדולה מן הכלל שביבניהם:

**ז.** אמר הרים שהוא עוברת בחצר, אין ממלאין הימנה בשכנת, אלא אם כן עשו לה מהאה גבוק עשרה טפחים בכניסה וביציאה. רבי יהודה אומר, כתל שעיל גבה תدون משום מהאה. אמר רבי יהודה, מעשה באמה של אבל שהוא ממלאין מפnee על פי זקנים בשכנת. אמרו לו, מפני שלא היה בה כשעורה:

**ה.** גִּזְוֹטָרָא שֶׁהִיא לְמַעַלָּה מִן הַמִּים, אֵין מַמְלָאֵין הַיּוֹנָה בְּשֶׁבֶת,  
אֲלֹא אִם כֵּן עָשׂוּ לָהּ מְחֻצָּה גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טֶפֶחים, בֵּין מַלְמַעַלָּה בֵּין  
מַלְמַטָּה. וְכֵן שְׁפִי גִּזְוֹטָרָות זוֹ לְמַעַלָּה מִזּוֹ. עָשׂוּ לְעַלְיוֹנָה וְלֹא עָשׂוּ  
לְמַחְתּוֹנָה, שְׁתִיּוּ אֲסֹורֹת עַד שִׁיעָרְבָּי:

**ט.** חַצֵּר שֶׁהִיא פְּחוּתָה מֵאֶרְבֶּעָ אַמּוֹת, אֵין שׂוֹפְכִין בְּתוֹךְ מִים  
בְּשֶׁבֶת, אֲלֹא אִם כֵּן עָשׂוּ לָהּ עִוְקָה מְחֻזָּקָת סָאָתִים מִן הַגְּקָב וּלְמַטָּה,  
בֵּין מַבְחוֹזָן בֵּין מַבְפְּנִים, אֲלֹא שְׁמַבְחוֹזָן צָרִיךְ לְקַמּוֹר, מַבְפְּנִים אֵין  
צָרִיךְ לְקַמּוֹר:

**י.** רַבִּי אַלְיָזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמֵר, בַּבְּשָׁהוֹא קַמּוֹר אֶרְבֶּעָ אַמּוֹת  
בְּרִשּׁוֹת הַרְבִּים, שׂוֹפְכִין לְתוֹכוּ מִים בְּשֶׁבֶת. וְחַכְמִים אָמְרוּ, אֲפָלוּ  
גָּג אוֹ חַצֵּר מֵאָה אַמָּה, לֹא יַשְׁפַּךְ עַל פִּי הַבַּיִב, אֲכַל שׂוֹפֵךְ מַגָּג לְגַג,  
וְמִים יוֹרְדוּ לְבַיִב. הַחַצֵּר וְהַאֲכָסָדָה מִצְטְּרָפִין לְאֶרְבֶּעָ אַמּוֹת:

**יא.** וְכֵן שְׁפִי דִּיוֹטָאות זוֹ כְּנֶגֶד זוֹ, מַקְצַתָּן עָשׂוּ עִוְקָה וּמַקְצַתָּן לֹא  
עָשׂוּ עִוְקָה, אֶת שְׁפָעָשׂוּ עִוְקָה, מַטְרִין, וְאֶת שְׁלָא עָשׂוּ עִוְקָה, אֲסֹוריָן: